

поведінку; розвиток мотивів і потреб до самовдосконалення в аспекті правової культури.

Скільки негараздів нашого економічного, соціального, політичного (навіть звернувши увагу на сьогоденну ситуацію в Україні) життя, скільки зайвих нарікань на владу, державу, суспільство, роботодавців тощо вдалося б уникнути, якби кожний пересічний громадянин незалежно від віку, статі й соціального становища мав нині більшу правову грамотність, або хоча б орієнтувався в своїх правах та зобов'язаннях [1, с. 39].

Отже, виходячи із вище наведеного, можна сказати, що рівень правової освіти суспільства, відповідний до вимог цивілізованого та достатній для розвитку громадянського суспільства, орієнтаційний рівень правової освіченості конкретного громадянина, безперечно, сприятимуть ефективній реалізації свого конституційного права та правомірного справедливого захисту зі сторони правосуддя.

Література

1. Оніщенко Н. М. Нормотактика як складова державної правової політики / Оніщенко Н. М. // Бюлетень Міністерства юстиції України. – 2012. – № 4 (126). – С. 37–43.

2. Енгибарян Р. В. Теорія держави і права: Навчальний посібник / Р. В. Енгибарян, Ю. К. Краснов. – М.: МАУП, 1999. – 272 с.

3. Лившиц Р. З. Государство и право в современном обществе: необходимость новых подходов // Сов. государство и право. – 2009. – № 12. – С. 3-11.

4. Малько А. В. Теория государства и права в вопросах и ответах: Учебно-методическое пособие / А. В. Малько. – 4-е изд., перераб. и доп. – Москва: Юристъ, 2002. – 272 с.

УДК 342.7(043.2)

Дейнеко К. М., Пасіченко Є. В., студентки,
Інститут інформаційно-діагностичних систем,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівний: Волкова О. М., к.ю.н., доцент

ЗАХИСТ ПРАВ ДИТИНИ В УКРАЇНІ: ЗАГАЛЬНОТЕОРЕТИЧНА ХАРАКТЕРИСТИКА

Питання захисту прав дитини сьогодні набуває особливої актуальності у зв'язку із процесами становлення України як демократичної, соціальної, правової держави. Вивченню теми захисту прав дитини присвячено багато наукових досліджень. Її у своїх працях висвітлювали В. С. Андрійв, Н. Б. Болотіна, С. Б. Гавриш, І. М. Сирота, І. В. Саух та ін.

Реалізація права дитини на сім'ю належить до пріоритетних напрямів сучасної соціальної політики в Україні. У найбільш повному обсязі його забезпечення можливе лише у сімейному середовищі.

Захист права дитини на сім'ю передбачає розвиток сімейних форм виховання, влаштування у них дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, а також підтримку зусиль батьків та осіб, що їх замінюють, на створення сприятливих умов виховання і розвитку дитини у сім'ї, профілактику соціального сирітства [2, с. 186].

Право дитини на сім'ю зафіксовано у міжнародних документах про права дитини, зокрема, у «Декларації прав дитини» та в «Конвенції ООН про права дитини», а також у вітчизняному законодавстві – Конституції України, Сімейному кодексі України, Законах «Про охорону дитинства», «Про забезпечення організаційно-правових умов соціального захисту дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування», у Державній програмі подолання дитячої безпритульності та бездоглядності на 2006-2010 рр., Загальнодержавній програмі «Національний план дій щодо реалізації Конвенції ООН про права дитини» на період до 2016 року тощо .

Генеральна Асамблея ООН 20 листопада 1959 р. прийняла Декларацію прав дитини – документ, що регулює становище дитини в сучасному суспільстві. Головна ідея цього акта: «добро-дітям». Декларація складається з 10 принципів, якими проголошується, що дитині, незалежно від кольору шкіри, мови, статі, віри, законом повинен бути забезпечений соціальний захист, надані умови та можливості, що дозволили б їй розвиватися фізично, розумово, морально, духовно. Дитина повинна бути першою серед тих, хто одержує захист і допомогу, а також захищеною від усіх форм недбалого ставлення до неї, не говорячи вже про жорстокість та експлуатацію.

Велике значення у захисті прав дитини відіграє Конвенція ООН про права дитини, яка ратифікована Верховною Радою України у 1991 році. Цей найбільш послідовний та вичерпний документ про права дитини не тільки визначає політичні, економічні, соціальні, культурні права дітей до 18 років, але і проголошує право дитини на їх захист та наголошує на обов'язковості створення для цього необхідних умов.

Вихідною ідеєю законодавчого забезпечення прав дітей в Україні є принцип «усі діти рівні від народження». Працювати, жити, бути захищеним неможливо, не знаючи межі своїх прав і свобод, дозволеного і забороненого в інтересах суспільства. Тож, активну і дієздатну у правовому відношенні людину необхідно формувати з дитинства.

Сучасна система захисту прав дитини на сім'ю розвивається у двох основних напрямках: 1) посилення відповідальності батьків за виховання

дитини; 2) активізація профілактичної роботи з сім'ями, кожний з яких потребує пошуку і розробки адекватних інноваційних технологій [1, с. 121].

До інноваційних технологій належить, зокрема, сучасна соціальна реклама, яка спрямовується на одночасне охоплення широких верств населення. Дослідження соціальної реклами є новим напрямом у науці, недостатньо опрацьованим, однак таким, що все більше привертає увагу вчених.

Сім'я – це первинне середовище, де дитина повинна вчитися робити добро. Ми не повинні підноситися над дітьми, ми гірші за них. І якщо ми навчаємо їх будь-чому, щоб зробити кращими, то й вони роблять нас кращими, спілкуючись з нами.

Дбаючи про захист прав дитини в Україні, держава має не тільки створити скоординовану систему їх реалізації, але й забезпечити застосування особливих механізмів їх впровадження.

Література

1. Гавриш С. Б. Права і свободи дитини / С. Гавриш. – Х.: Ранок; Х.: Веста, 2004. – 160 с.
2. Скакун О. Ф. Теорія держави і права: Підручник / Пер. з рос. / О. Скакун. – Харків: Консум, 2001. – 656 с.
3. Конвенція про права дитини. – Режим доступу: http://zakon0.rada.gov.ua/rada/show/995_021

УДК 378: 347.96 – 057.87 (043.2)

Дудник Н. С., Просяник Н. В., студентки,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Головка С. Г., к.і.н., доцент

ВЗАЄМОЗВ'ЯЗОК ПРАКТИКИ І ВИЩОЇ ЮРИДИЧНОЇ ОСВІТИ В УКРАЇНІ

З початком становлення державності в Україні актуальним питанням на сьогоднішній день є ефективний розвиток юридичної практики та її взаємозв'язок із вищою юридичною освітою. Питання юридичної практики має глибокий зміст: вона входить до системи освіти та безпосередньо залежить від діяльності юриста, його знань, умінь, навичок правової роботи, що формують правосвідомість.

Юридична професія – це не лише один фах, а ціла низка дуже різних професій за своєю специфікою: нотаріуси, судді, прокурори, адвокати тощо. Без юридичної практики неможливі розвиток і функціонування правової